

lig blive forundret over at erfare, at denne Magt bestod i, at et lille Flertal i den ene Del af den lovgivende Forsamling var i Strid med Regjeringen; han vilde blive saa meget mere forundret derover, som han let kunde blive fristet til at spørge sig selv om, hvad Følgen vilde blive, hvis dette Ministerium gik af; vilde saa det paagjældende Flertal komme til Regjeringen? Naar han kjendte lidt til Forholdene her, vilde han sige til sig selv, at dette høist sandsynlig ikke vilde ske, og at det, hvis det skete, kun vilde føre til en ny Udgave af den samme Historie, som vi nu have. Da jeg imidlertid før har havt Leilighed til at udtale mig om dette politiske Fantom, skal jeg ikke gaa videre ind derpaa. Det Gnefte, jeg skal tillade mig at gjøre opmærksom paa, er, at naar det ærede Flertal — om Forladelse, jeg glemte i dette Dieblit, at jeg taler paa Flertallets Begne (Ordføreren: Det var en Fortalelse af mig før!) — naar det ærede Mindretal mener, at man ikke kan komme til at anvende saa betydelige Summer, uden at komme ind paa en indgaaende Behandling af Søforsvaret i det Hele taget og paa Planer om saadanne Nybygninger, saa ved jo det ærede Mindretal saa godt som alle vi andre, at efter den Udvikling, Søforsvaret har taget, er ingen Stat, selv ikke den største, i Stand til at lægge nogen Plan derfor, men er nødt til efterhaanden at supplere sit Forsvarsvæsen, eftersom den har Naad dertil, og efter hvad den til ethvert Dieblit anser for det bedste. Naar man er vant til at høre Tale om store Panserskibe, er det til Overflodighed gjen-taget, at der ikke her er Tale om store Panserskibe i europæisk Forstand, men om Panserskibe, der ere mindre end middelstore, der er Tale om Skibe, som hvorledes vort Forsvarsvæsen end udvikles, altid vilde være nyttige og brugbare til Forsvar; thi der er en Ting, som det væsentlig kommer an paa ved den Rolle, Søforsvaret skal spille, nemlig den at hjælpe sammen med Landforsvaret til at beskytte en saa stor Del af Landet som muligt og saa længe som muligt at holde Passagen mellem Landsdelene aaben. Hvis man ikke har nogle saadanne efter vore Forhold store, efter europæiske Forhold, som sagt, smaa Panserskibe, er man udsat for i det første Dieblit, naar Krigen begynder, at Forbindelsen mellem vore Landsdele bliver affaaen, saa at vi ikke længere ere i Stand til at flytte Materiel og Personel fra den ene Landsdel til den anden, og hele Forsvaret er med det Samme brudt. Jeg kan derfor ikke Andet end paa det Indstændigste opfordre de ærede Medlemmer til, saaledes som de altid pleie, at gaa med Flertallet. Naar det endelig i Mindretallets Udtalelse hedder, at den ærede Marineminister maa antages efter Omstændighederne at kunne være tilfreds med dettes Forslag, der røber en saa stor Tillid til Ministeren, at man vil lade ham bygge alt muligt Andet end det, han selv her Lyft til, saa maa jeg dog dertil sige, at

fordi den ærede Minister isjor kunde modtage dette, kan det dog paa ingen Maade kaldes et Program for ham. Han kunde gaa ind paa det isjor, fordi Forholdene laa saaledes for, at det ikke var til at vente, at han kunde faae noget Andet, da hans Forgænger i Stillingen ikke længere vilde blive, og han har rimeligvis gjort det af Kjærlighed til Fædrelandet, men han kunde paa ingen Maade antages dermed at ville annoncere, at han i al Ewigbed vilde arbeide under en Byrde af saadan Tillid som denne. — For Øvrigt er der kun et enkelt Punkt i Betænkningen, som jeg vil tillade mig at henlede den ærede Ministers Opmærksomhed paa, og det er Spørgsmaalet om Bidragene til de forskjellige Søfartsskoler. Der siges heri, at der ikke synes at være Anledning til at udstrække Understøttelsen til mere end høist 4 eller 5 Skoler og deraf kun en eneste i Sylland. Nu er det dog, tror jeg, saaledes, — jeg vil ikke sige, at det er saaledes — at ogsaa i det Mindste een Skole til i Sylland kunde fortjene nogen Understøttelse. Jeg vil aldeles ikke rette nogen Bebrejdelse i den Henseende, men blot bede den ærede Minister have sin Opmærksomhed henvendt derpaa. Naar Forholdene skulde stille sig saaledes, at det virkelig skulde berettigede dertil, er jeg ogsaa overbevist om, at Ministeren vil søge at hjælpe, hvor der er Trang dertil.

Ordføreren: Ja, jeg tror egentlig, den ærede Taler har frigjort mig derfor; jeg vil blot gjøre opmærksom paa, at jeg ved en Fortalelse kom til at sige Flertallet — det er af Bane — i Steden for Mindretallet, idet jeg ikke har husket paa, at det ærede Medlem for Bornholms Amt's 2den Valgkreds (Dam) denne Gang ikke er med os, saa at altsaa begge Bornholmerne ere borte ved denne Leilighed.

Marineministeren: Jeg skal begynde med at udtale min Paaskjønnelse til hele Udvalget for den Smøbekommen, som det har vist mig i alle de forskjellige Spørgsmaal, undtagen, — maa jeg naturligvis tilføie, — rigtig nok i det vigtigste; der kan jeg kun takke Flertallet i Udvalget. Med Hensyn til Lodstaxterne skal jeg bemærke til Ordføreren, at jeg anerkjender, at Lodstaxterne ikke vilde blive forandrede som Resultat af Lodslovens Behandling heri i Thinget. Derimod tror jeg nok, at vi kunne blive nødt til at omtrykke Lodstaxterne, som de nu ere, idet det nemlig er min Bestemmelse, at de allerede fra Nytaar skulde være fuldt omtrykte i den nye Mynt. Hvis denne Udgift kan undgaa, er det ganske vist, at den ogsaa vil blive undgaaet; men det kunde nok være muligt, at det dog blev nødvendigt. Ændringsforslaget under Nr. 112 om en Nedsættelse med omtrent 1,100 Rd. for en Bolig til en Opfyndmand ude paa den bedækkede Lei kan jeg gaa ind paa; vel bliver Boligen derved